

És l'hora dels adeus

written by Fredi Bentanachs | 15 de febrer de 2022

Soc conscient que el que escriuré ben segur que aixecarà emprenyades i no agradarà, però a mi no m'agrada que per mantenir sous i privilegis hagin jugat i venut les il·lusions de tot un poble, i que a tots aquells polítics que han volgut ser honrats els hagin triturat.

És palès que han deixat sola a Laura Borràs, tal com varen deixar caure el M.H. President Quim Torra, o Josep Costa. Desgranem-ho. De la CUP no m'estranya perquè a vegades són una còpia de les baralles de l'esquerra independentista, sovint semblen uns atrapa núvols que han abandonat la primera línia de lluita. Mentre que els d'ERC, s'estan deixant abraçar per l'IBEX dels socialistes i d'Iniciativa, ara comuns. Per ERC, qui dia passa any empeny, des que varen enfonsar Heribert Barrera i apartar Carod Rovira, només han aprofundit amb llur odi a tot allò que és convergent, per poder fer ells el mateix que el pujolisme, però de manera molt més maldestra, perquè no tenen cap preparació política.

Però aquells qui més covardament s'han portat són els teòricament companys de Junts, un aparell de partit que va fer un 9-N de fireta, que van idear un 1-0 descafeïnat. Que no van comptar amb què la gent sortiria als carrers i defensaria les urnes, i que el M.H. President Puigdemont cridaria a reconèixer els resultats i proclamar la DUI, una bola de neu, que havien creat i que ells no es creien, i que va espantar els partits polítics catalans i els espanyols que hi van respondre, com sempre han fet, amb una forta repressió.

Aquí va començar el dilema que encara paguem, perquè a contracor els partits polítics catalans varen assumir el referèndum, i el M.H. President Puigdemont va proclamar la DUI al Parlament, el 10-0 i després d'amenaques i renúncies, el 27-0 el Parlament aixecava la suspensió temporal de la DUI, i

començava el periple d'ERC que s'entregava miserablement per ordres de Junqueras a l'Estat, una part important de Junts per por o inconsciència també. Els Jordi ja feia dies que eren presos i el M.H. President Puigdemont va iniciar el camí a l'exili amb part del seu govern, i aquí és quan Roma no paga traïdors, els qui s'entreguen són humiliats sense condicions i els exiliats perseguits com criminals. Espanya no vol pactar ni l'autonomia, vol la destrucció de la nació catalana i tot el que representa cultura, història, llengua i economia, el gran somni de Castella. I arribem després de quasi quatre anys de vergonya de renúncies i traïcions a l'atzucac actual, aquells polítics que com Laura Borràs volen arribar fins al fons pel que varen ser votats per un 52% de la població, és a dir, aixecar la DUI votada l'1-0. Aquests polítics són defenestrats ràpidament, perquè la comoditat de ser independentistes sense arribar mai a la independència dona uns rendiments econòmics altíssims.

Espanya segueix la repressió, ara contra tot el poble, però els polítics catalans fan oblidar el Primer d'octubre amb falses promeses de taules de fum, olimpíades d'hivern absurdes, aeroports impossibles, però sobretot, gestionen l'autonomia miserablement baixant-se els pantalons tot gesticulant, això sí, però no fent res per enfrontar-se als problemes. Les excuses: els funcionaris, cal negociar però no som prou, la UE no ens reconeixerà, etc., que a poc a poc mimven al poble.

La solució és davant nostre, aixequem de nou el poble, ocupem les institucions, desobeïm, no a Madrid, sinó a la Generalitat, ja és hora de dir-los-hi covards a la cara, ja és hora de fer foc nou, i qui no serveixi, doncs al carrer, sigui qui sigui.

De què serveix una Generalitat que no gestiona res, que és de fireta? De què serveix un Parlament del qual qualsevol funcionari o jutge en pot fer trontollar les decisions? Tenim una eina, el Consell per la República, i alguns valors

polítics salvables. No hem de començar de zero perquè el camí ja està traçat, cal però complir amb el mandat popular, i enviar a la paperera de la història a tots aquells que limitin la nostra llibertat.